

NOVÁK VALENTIN

Az életem már megjártad

(In memoriam A. J.)

*Az életem már megjártad;
eposzvárból, nyelv dohából
– gyaloghintón –,
a balladás félhomályból
kibábáskodtad új fiad...*

*Szenderedve nem törődteél
benn ülővel, toportyánnal,
– bölcsészfővel –,
benned s belőled (meg)élő,
utókori léhűtővel...*

*Több a hírnév, mint az érdem –
Gesztre bújva, MTA-ban,
platán, tölgyes
máig nyúló árnyékában –
csapkodod csak kicsi térdem...*

*Hosszu, hegyes tőr a játék;
keskeny pallón, öt golyóval
hídavatni,
B. Benőket sírba rakni –
eltöltnek hakniparádék...*

*És kártya perdül, kártya mén –
tudósan vettük a jó bort...
Költemény ez!
– tódítottuk verset töltve.
Éltünk hát cukrozott epén...*

*Száll a lelkünk vége nélkül;
Drégelypalánk beleszédül,
Buda meghal,
Pest lezüllik, sokadik híd
– víz hosszában – szertehullik...*

*Kevés itt fenn az ismerős;
Tejút-sztrádai dalnokok...
Walesben vagy hol –
mind ott vagytok, versben vagy hol –
mind itt hagytok... Nincs lángotok!*